

No perdem el tren de la renda garantida de ciutadania

La renda garantida de ciutadania (RGC) està a punt de ser una realitat i de ser aprovada al Parlament. Aquest tren ja no el podem perdre. La RGC sorgeix d'una iniciativa legislativa popular que va recollir 121.191 signatures i que planteja una prestació econòmica mensual, que fixa en dotze pagues de 664 euros, per garantir que tothom tingui uns ingressos per damunt del llindar de la pobresa. Es tractarà, sense cap mena de dubte, d'un pas molt important per ampliar i millorar el sistema de protecció social de les persones més vulnerables a Catalunya i reduir els índexs de pobresa que patim. En els propers mesos podria fer-se realitat l'article 24.3 de l'Estatut de Catalunya, que diu que "les persones o les famílies que es troben en situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que els asseguri els mínims d'una vida digna, d'acord amb les condicions que legalment s'estableixen", i complir la resolució 18 sorgida del ple sobre l'emergència social celebrat ara tot just fa un any al Parlament de Catalunya.

Per a la Taula del Tercer Sector, la renda garantida de ciutadania esdevé una de les eines més importants que ens han de permetre abordar la lluita contra l'exclusió i les desigualtats socials. A Catalunya, segons l'Idescat, el 19% dels catalans viuen sota el llindar de pobresa, i segons l'última Enquesta de Població Activa (EPA) hi ha 171.200 llars catalanes amb tots els membres a l'atur.

Per crear un model sòlid i consolidat d'aquesta prestació, és neces-

sari el màxim grau de consens possible entorn de la futura RGC. En aquest sentit, és important un acord de totes les parts implicades (entitats socials, comissió promotora de la LLP, grups parlamentaris i Govern) i, en conseqüència, defugir línies vermelles de cap d'aquestes parts que facin inviable arribar a l'acord. El camí recorregut és molt llarg i no ens podem permetre llençar a les escombraries tota la feina feta durant els últims anys.

L'impuls, per fi, de la RGC ha de permetre integrar i simplificar el conjunt de prestacions socials per millorar i ampliar la protecció de les persones més vulnerables. La

ORIOI ILLA

PRESIDENT DE LA TAULA DEL TERCER SECTOR SOCIAL

Cal defugir línies vermelles que facin inviable arribar a l'acord

resposta a les necessitats bàsiques ha de ser integral i global. Alhora, és imprescindible que en la futura RGC s'asseguri una gestió ràpida i eficaç que permeti que les tramitacions de sol·licitud, acceptació, suspensió i represa de la RGC es facin de la manera més diligent possible, creant els instru-

ments tecnològics necessaris per a aquesta finalitat. Alhora, resultarà imprescindible disposar d'una memòria econòmica que indiqui quin és la previsió d'univers beneficiari d'aquesta renda i, en conseqüència, quin serà l'impacte econòmic de la seva aplicació.

El model que s'acabi aprovant hauria de respondre a una propos-

ta sostenible econòmicament i que faci viable la seva aplicació en el marc pressupostari del Govern, buscant les fórmules possibles per portar a terme aquesta política prioritària. Un instrument fallit en l'àmbit pressupostari ens portaria al pitjor dels escenaris. El fet que la quantia econòmica de la RGC estigui vinculada a l'IRSC (indicador de renda de suficiència) fa necessari tenir en compte que aquest indicador està congelat des del 2010 i que està molt per sota del salari mínim interprofessional (SMI). Així doncs, també caldria començar a abordar una actualització que permeti un creixement d'aquest indicador gradual i pressupostàriament viable que l'acosti al màxim possible al SMI.

Finalment, i atès que les entitats socials creiem que hem de tenir un paper més significatiu en aquestes polítiques, cal definir bé quin haurà de ser el nou paper que hauran de desenvolupar les entitats socials en la planificació, la gestió i l'acompanyament tant dels plans d'inserció laboral i d'inclusió social com de la RGC. Les entitats socials treballem al territori i coneixem les persones que hauran de ser perceptores de la RGC; les entitats socials actuem amb un ferm compromís cap a les persones que, per circumstàncies diverses, ho tenen més difícil. Perquè sabem que el nostre futur també depèn del seu futur. Per tant, si volem créixer no hi ha una manera millor que preocupar-nos de com fer una societat més justa socialment i, fent-ho, estarem indubtablement enfortint allò que representem. Som a l'andana a punt d'agafar el tren de la RGC. No el podem perdre.

ACN

CARTES I MISSATGES

El 8 de març, encara

El Dia Internacional de la Dona o de la Dona Treballadora. L'any que passi un 8 de març sense aquest recordatori serà quan s'haurà aconseguit la normalitat, quan ja no calgui que els mitjans ens el recordin, quan no calguin més actes públics reivindicatius o quan per fi hagi esdevingut un dia més de l'any, com la resta.

Mentrestant, malauradament, tot fa pensar que encara ens queden uns quants anys que haurem de fer recordança del que simbolitza cada 8 de març. I si no, penseu només en les declaracions de l'eurodiputat polonès Janusz Korwin-Mikke, que va dir que les dones havien de cobrar menys que els homes perquè són "més dèbils, més petites i menys intel·ligents".

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

El premi Pritzker de l'estudi RCR

Situat en una antiga foneria d'Olot, l'estudi d'arquitectura RCR, format per Rafael Aranda, Carme Pigem i Ramon Vilal-

ta, ha guanyat el premi Pritzker 2017, considerat el Nobel d'arquitectura.

Són tres professionals que van del localisme a la globalitat universal, amb uns projectes compromesos i respectuosos amb el seu entorn i el paisatge. Amb materials senzills, amb recursos artesans i unes formes contingudes. Ramon Vilalta diu que "s'han de tenir arrels i ales", que és com dir "tenir els peus a terra i fer volar la imaginació", la idea de conjuminar els interiors amb l'exterior harmònicament.

Els seus edificis relaxen, no inquieten, són tranquils, ajusten l'arquitectura a la gent que els ha d'habitar i servir-se'n. No pensen en el seu ego, no pretenen esbalar el personal, i això requereix una actitud humil. Ells ho són, cosa certament difícil en el gremi d'arquitectes quan s'arriba a un cert nivell de prestigi. A Catalunya han deixat bons exemples de la seva feina. Felicitats, RCR, sou un exemple d'excel·lència professional que ens honora com a país!

Ara la premsa espanyola els identifica com a arquitectes espanyols. Si fossin uns facinerosos els haurien definit com a catalans, com no han dubtat a fer en ca-

sos de crims a Tailàndia o de corrupció al nostre país. Fan el seu discurs i venen la nostra imatge tal com a ells els interessa: per a ells les medalles i els honors, per a nosaltres les infàmies i el descrèdit.

JORDI LLEAL I GIRALT
BADALONA

Vehicles contaminants

Vivim en una societat que ens inculca l'individualisme com a factor primari que regeix les nostres vides. Si una situació no ens afecta directament, no hi intervenim. Si ens afecta a nosaltres, als nostres éssers estimats o a la nostra butxaca, llavors alcem la veu i reclamem una solució.

Segons els estudis, el transport per carretera i la circulació urbana són els causants de prop del 40% de la contaminació atmosfèrica. La situació empitjora en països com el nostre, on el vehicle predominant és el dièsel, causant del 51% de la contaminació per diòxid de nitrogen a les nostres ciutats, un verí implacable i falsament innocu. Si passeges per la ciutat costa veure el núvol marronós que ens envolta, però si te la mires des de

Collserola t'adones ràpidament que alguna cosa no va bé.

Aquell núvol és allà perquè nosaltres, amb els nostres vehicles i l'ús que en fem, hi contribuïm diàriament de manera substancial.

El seu flamant vehicle dièsel de l'any 2013 contamina, i molt. La seva motocicleta de 49 cc sorollosa, antiga i mancada d'una revisió contamina, i molt.

Per cert, ¿l'Ajuntament de Barcelona farà alguna normativa per impedir que creuers i altres vaixells s'estiguin amb els motors encesos al port de Barcelona? La ciutadania agrairia molt que tothom contribuís en l'esforç comú de dotar-nos d'un aire millor. Que no passi, com tan-tes vegades, que les normes s'apliquen a uns amb duresa per al gaudi d'altres.

JOSEP LLUÍS MONTE GALIANO
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

@diariARA [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

